

Helge Larsen: Når man ikke er juridisk uddannet og ikke er særlig juridisk trænet — og det regner jeg ikke mig selv for at være — og når man har hørt debatten her i dag om disse mange enkeltheder i de 3 lovforslag, vi har til behandling, ja, så kan man næsten komme til at føle sig som den berømte spurv i den lige så berømte tranedans.

Jeg har med megen interesse hørt disse mange juridiske problemer blive rejst, og jeg vil med meget stor interesse også lytte til det i udvalget. Jeg vil føje til, at der sandsynligvis vil være en hel del af disse juridiske problemer, jeg meget gerne vil stille spørgsmål om for at få dem klaret til bunds. Jeg skal derfor i dag indskrænke mig til at gøre nogle enkelte principielle bemærkninger, hvad jeg i øvrigt finder så meget mere grund til at nøjes med, som vi jo har drøftet disse spørgsmål i forrige folketingsår.

Det ene principielle synspunkt, jeg gerne vil nævne — det er allerede nævnt af den ærede socialdemokratiske ordfører — er dette, som jeg synes er noget væsentligt, at vi må have slået fast, at vi jo har haft et ministeransvar. Det er ikke noget nyt, der indføres med denne lovgivning. Når jeg gerne vil fremhæve det, er det, fordi jeg også ligesom den ærede socialdemokratiske ordfører har undret mig over den, jeg vil næsten sige dårlige information, der er givet offentligheden, idet man har villet give det indtryk, at først med disse lovforslags fremsættelse søger man gennemført et strafansvar for ministre. Det er jo ikke rigtigt. Det har eksisteret lige siden 1849.

Det, der er problemet, er, om vi skal gennemføre en særlig ministeransvarlighedslov, hvori dette ansvar nærmere præciseres; derom er der jo, så vidt jeg forstår, enighed, og mit parti tilslutter sig også det synspunkt, at vi bør søge at udforme en sådan ministeransvarlighedslov nu.

Når jeg dernæst skal sige nogle bemærkninger om de lovforslag, der foreligger her, vil jeg også gerne gøre det ud fra et meget principielt synspunkt. Jeg har prøvet at sammenholde den højtærede justitsministers

lovforslag med det, som er fremsat af venstre og de konservative, og med det, som er fremsat af de uafhængige, og endelig har jeg sammenholdt dem med det forslag til lov om ministres ansvar, som var vedtaget i 1939 af rigsdagen, men som ikke blev gældende lov, fordi den grundlovsændring, som samtidig skulle ske, som bekendt ikke blev gennemført.

Når jeg foretager en sådan sammenligning — og jeg må altså tilføje, at det ikke sker ud fra et strengt juridisk synspunkt — må jeg komme til det resultat, at det lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat, er det klareste, det mest overskuelige og efter min vurdering også det, der dækker de områder, man måtte ønske dækket med en ministeransvarlighedslov. Det er enkelt og klart derved, at det henviser til almindelig del af den borgerlige straffelov og i øvrigt opstiller ganske særlige ansvarsregler for ministre, samtidig med at det udtrykkelig fremhæver, at de 3 paragraffer i borgerlig straffelov, §§ 153-155, ikke er gældende for ministre. Der er her efter min vurdering en klarhed, som ikke fandtes i ministeransvarlighedsloven af 1939, og som heller ikke findes i de to andre lovforslag.

Hvis man prøver at se på de principper, som man vil dække med de 3 lovforslag, der er til behandling, forekommer det mig, at det af den højtærede justitsminister fremsatte lovforslag i det allervæsentligste dækker just disse principper, og da lovforslaget er så klart og overskueligt affattet, er det ikke mærkeligt, at jeg giver det en prioritet med hensyn til sympati, når vi skal gennemføre denne lovgivning.

Jeg skal derfor slutte med at anbefale det af den højtærede justitsminister fremsatte lovforslag som det centrale og det væsentligste, og jeg håber, at vi i udvalget vil kunne forhandle os til enighed herom. Jeg tilføjer naturligvis, at den villighed til forhandling, som jeg her giver udtryk for, også gælder de to andre lovforslag. Men som sagt forekommer det mig, at den højtærede